Ти сказав мені: "Коли настане весна, візьму тебе на руки й... скажу щось, чого досі ні одній жінці не говорив".

І я повірила, що в твоїм любовнім словничку можуть бути ще слова, що їх ти досі ні одній жінці не говорив.

(Вкажіть мені ви, що посміхаєтесь з моєї віри, одну-однісіньку жінку, яка не повірила б, що її вибраний зберіг у своїм любовнім словничку кілька слів виключно для неї,— і перестану вірити в кохання, як не вірю вже у вірність).

Ти маєш тридцять літ, профіль, як з каменя видовбаний, і... кілька слів, що їх ти ще ні одній жінці не виговорив.

Тому я від котрогось грудня думаю про весну... Тільки з чого пізнаю я її тут, у місті?

Може, на селі десь ластівки вже гнізда в'ють і діти по насипах вже босі бігають... Тут єдиний вісник весни — перші весняні жіночі капелюшки за вітриною.

Скажи: що має статись тоді, коли за вітриною буде багато весняних жіночих капелюшків?..

І на тротуарах уже так сухо, як весною на насипах на селі буває. Від цього дзвінкіше відбивають кроки в вулиці.

Увечері навмисне не заслонюю вікон: лежу в ліжку та вслуховуюсь у дзенькіт кроків на тротуарі... Думаю: твої кроки пізнала б навіть, коли б ти із сотнею війська марширував.

Та я чую різні кроки за вікном на вулиці: втомлені й легкі, недбалі й запобігливі, довгі й кокетливо-дрібні, але твоїх кроків не чую...

Я дуже добре знаю, що, де б ти не був, дорога від тебе до мене буде все така сама, як від мене до тебе... і я давно відшукала б тебе, якби не страх, що з ним приходить уже на світ жіноче серце...

Я боюсь, що можу одного дня стрінути тебе на тротуарі, такому сухому і теплому, як призьби весною проти сонця на селі,— у товаристві жінки, що буде як сама весна: у першім веснянім капелюшку на голові.

Цього я боюсь.

Ти маєш тридцять літ, профіль, як з каменя вирізьблений, і... тому я боюсь тієї незнайомої у веснянім капелюшку. Тієї неминучої... Тієї майбутньої...

Хто й яка вона буде, що задля неї забудеш ти мене? Розумна, гарна, молода, з серцем чи без нього?

1 як ти відречешся нашого кохання для спокою серця майбутньої?.. Чим уб'єш в її серці заздрість до наших днів?

Скажеш їй, що ти ніколи-ніколи не торкнув устами моїх уст? Запевниш, що ти ще нікого так не кохав, як її?.. Чи... може, обіцятимеш, як прийде весна, сказати і їй щось... чого ти досі ще "ні одній" жінці не говорив?..